

עזית של הצנחנים במורגרי בתל-אביב וצורת ישראל.

כשהחל מוטס גור לספר לילדיו כל מיני מעשיות על מבצעי גבורה של כלבכם עזית. לא חשב כנראה שהוא עומד להביא לעולם את ה"סופרמן" הראשון מחוצרת ישראל. אבל מסתבר שזה מה שקרה.

בסיפורים קצרים, אחרי-כך בהצגות, ור עכשיו גם בסרטים, הפכה עזית לנשק הסודי של צה"ל. עד כאן, הכל מובן למדי. אלא שכאשר נכנסים לאולם-הקולנוע כדי לראות סרט עלילתי שלם על עזית הכל יכולה, ר במקום סרט אחד, רואים בערך 5 סרטים נוספים, הקשורים ביניהם בקשר רופף ובלתי מחייב, סרטים עם עלילות רדודות לגמרי, המספיקות אולי לסיפור קצר בדפוס אבל אין להם כל משמעות על הבר, זה כבר פחות מוצלח.

ואם מתחילים להרהר, הם ושלום, כי עובדה שסרטי-ילדים צריך להיות גם מחנך, באיזה מקום שהוא, ונוכחים לדעת ש"הדבר, המהנך" העיקרי בסרט זה של הערבים בו שפשים להפליא, חרשים לי מחצה, רברבנים חסרי בינה, מרצחים וסחם פושעים ואין צורך ביותר מאשר כלבה מאולפת היטב כדי להביסם, הרי שכל הטעם של סרט מעין זה מתחיל להיות מוטל בספק.

מה שנוגע לעבודה הסנדלית, אין הרבה טענות. אמנם בועז דוידזון מסתדר הרבה יותר טוב עם קטעים קומיים, בתחילת הסרט, והרבה פחות טוב עם קטעי פעור לה, בחלקים האחרים, שאינם מותחים ור מרתקים במיוחד, אבל המעשיות מתקדמות בקצב מתקבל על הדעת, ומצולמות בצר רה נקיה על-ידי יעקב קלה. אשר לשחק נים, הם כרגיל בהצגות ילדים, משחקים קצת בזילזול וקצת בהגזמה, כי הרי ברור שלא על המקום להוכיח כשרון דרמטי גדול (כך הם כנראה סבורים).

מספרים, אם כי קשה לבדוק את אמיי תות הדבר, בשמעת הצילומים, שתי ה כלבות שגילמן את עזית, בהגו לנשוך את כל חברי הצוות. אפשר להבין אותן היטב.

תדריך

תל-אביב

*** הראש (צרפת): ז'אן גאבן באחד התפקידים שנתפרו לפי אישור תו המיוחדת במינה: שליש במשפתחו ר בסביבתו, מתבודד מחוקק חוקים לעצמו. הוא עומד כספל של אבן מול כוחות הזמן ומול כוחות המישטרה כאחד.

*** המכונת שלי (פרים, צר-פת): ז'אק טאטי במצחיקון חכם ויוצא דופן המטיף לקצת יותר אנושיות ושימחת חיים, ב"גונגל האנושי שכבר איננו ג'ונגל, והופך להיות שמורה ממוכנת ומסורבלת.

*** מוגעים (קרטרין, שבדיה): אינגמר ברגמן מדבר אנגלית ומספר סיפור אהבה פשוט עם יומרות גדולות על אנשים שאינם מסוגלים למצוא קשר של אמת עם הסביבה. ביבי אנדרסון מצליחה למוזג לסיפור נתונים עמוקים יותר משהו הפקיד בידיה. ובסך הכל אפשר לומר: ברגמן חוזר הביתה, אתה חם יותר בקרחונים.

ירושלים

*** ג' (הבריה, ארצות-הברית) — אחת התגליות בשדה המישחק האמריקני פיסר בויל, בתפקיד ג'ו, הפועל בעל הדי נטיות הימניות, המחליט לעשות יד עם הבורגני בעל הנטיות הימניות ו"להרוג את כולם" אינדיאנים, כושים, היפים, ור פרצופים שאינם נראים הגונים די הצורך לשאננותו הפרטית.

חיפה

*** דקאמרדן (חג, איטליה): פאזולוני בעיבוד גאוני ומרתק משעשע ומצחיק, מדהים ומעורר של היצירה ה"קלאסית" הסיפורים עברו לקולנוע בהרבה העזה ותוך הרגשת האוויליות והחולשות האנושיות: מין וצביעות, אמונה דתית וצביעות, כסף וצביעות.

הו איזו השתוללות!

דה פינס: יותר עצבני מדונלד דאק

מתחבל תחבולות ונפל בעצמו קרבן להן, מלמד תוכי לדבר ומדבר במקומו כאשר הציפור מסרבת למלא שליחו-תה. ועוד ועוד. אשר למונטאן, הוא משרת את אדונו בנאמנות אבל גם בועט מזמן לזמן בעכוזו, רוקד פלמנקו על עזביו המרוטים ועוזר לנשל אותו מרכושו. בקצור, אין רגע אחד של מנוחה.

בסך הכל, בדיחה מוצלחת.

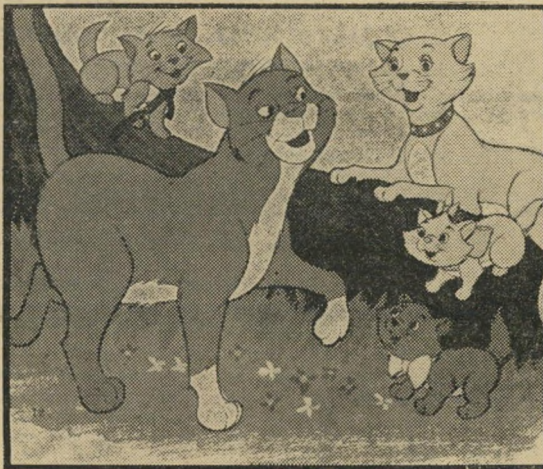
שגעון הגדלות (חג, תל אביב, צרפת) — כאשר כתב ויקטור הור גו את הדרמה שלו בחרוזים, "רוי בלאס", אודות משורר עני המתאהב במלכה, האמין בתום לב כי הוא כותב יצירה פיוטית רחבת מימדים, בה נושבת רוח הדמוקרטיה האמיתית. כיצד יכול היה הוגו המסכן להעלות על הדעת שמאה שנים לאחר מכן, יהפוך הסיפור שלו לקומדיה מצחיקה באופן יוצא מן הכלל, אמנם תוך כדי שינויים שבהם הולך המקור כמעט לאיבוד.

זה בדיוק מה שעולל הבמאי ג'ראר (האנגלים באים, הצנחנים באים) אורי, שחקן רציני לשעבר שהפך למומחה מספר 1 בצרפת לקומדיות. בעיקר מצליח אורי להפעיל את לואי דה פינס ולהביא אותו לידי התפרצויות היסטוריות מטורפות שאפילו דונאלד דאק בלעגו הגדולים לא הגיע אליהם. ואין זה סוד, שבכל פעם שדה פינס משתולל, מצלצלות הקופות בחדווה.

ובכן, הפעם הוא לא רק משתולל, אלא שנמצא לו גם חבר ראוי לו, בדמותו של איוו מונטאן. הוא המגלם את משרתו של דון סאלוטס (דה פינס), הוא המאוהב במלכה, ומתחפש בעצמו לאציל, אחרי שחן אדונו סר מעיני חצר המלוכה. אלא שהסיפור המבוסס כאמור, בצורה רופפת על הוגו, אינו אלא פרט קטן. העיקר הוא מה שמונטאן, ובעיקר דה פינס, עושים לו. והם עושים הרבה מאד. דה פינס מעלה באש תהלכות אינקוויזיציה,

לא טוב היות החתול לבדו

חתולי השמנת ברחוב הקשוח

את הדרך הביתה, אלא שהטבע דואג לפתרון בדמות חתול הרחוב, אומאל, המוצא את יעודו בחיים כשהוא נחלץ לעזרת הדוכסית, בעזרת עכבר זריז וידידותי בשם רוקפור ובליווי תזמורת ג'ז של חתולי הפרוורים מגיע הכל לסוף טוב. הזקנה הערירית מחליטה גם היא שאמנם חתולים היא משפחה חביבה מאד אבל ראוי שיהיה גם גבר בבית.

חתולי הצמרת (גת, תל-אביב, אואיס, רמת-גן, ארצות-הברית) — אולפני וולט דיסני, לאחר מות הפטרון, ממשיכים להאמין שהדרך הטובה ביותר לבדר את האדם היא לצריר לו את עצמו בנגלול של חיה, ואז דמותו סימפטית לעצמו הרבה יותר. זאת ועוד: אפשר לספר סיפור פשוט, קטן, חביב ואנושי ולמצוא חן בעיני קטנים וגדולים. הקטנים יתפעלו מן החיות המדברות בשפת בני-אדם ויאמינו לכל מילה, והגדולים בהיותם בטוחים שזו סתם בדייה, לא ירגישו שמוכרים להם סיפורי בדים.

הסיפור בעייתי עד מאד (יחסית): חתולה בעלת עיני ספיר נוצצות בשם, הדוכסית, מתגוררת עם שלושת פעוטיה, ברליוז, הגור המוסיקלי; טולוז, הגאון בציר, ומרי, גורה מסורקת להפליא המבטיחה להיות בעתיד מלכת-היופי של החתולה האריסטוקרטית בפריס. כולם שורצים בבית וזנה בודדה עשירה וכמובן, משוגעת לחתולים. חיהם מתנהלים בשלווה ובשמנות עד שיום אחד מתנכל לגורלם המשרת הקאמי, המחליט שהוא יהיה יורש טוב יותר לכספה של הזקנה, מאשר היוצאים היללנים והמפונקים האלה. במעשה חטיפה נועז הוא מסלק את החתולים אל מחוץ לפריס. ואלה, כיאה ליצורים מפונקים ומיוחסים שמעולם לא עמדו בפני אתגרי החיים אינם מסוגלים למצוא

סופיה

והנקניק

סופיה לורן: מזג נאפוליטני

לה מוסר אנטי-אמריקני קיצוני להחריד: כל המידות באמריקה מושחתות, וכל הגברים הם או נגסטריס, או שוחרי סנסציה ופרסומת, או סתם רכרוכיים, כאלה שלא השתחררו עדיין מסינור ה"מאמה" גם לאחר 35 השנים הראשונות לחייהם. אי אפשר למצוא אפילו נקודת אור אחת שתסביר מה מניע מיליוני איטלקים לנטוש את מולדתם למען החופים שמעבר לאוקיאנוס.

מורטאלדה (הוד, תל-אביב, איטליה) — מי שאינו יודע מה פירוש שמו של סרט זה, יכול ללמוד על כך בהרחבה בסרט עצמו: מורטאלדה הוא נקניק איטלקי עבי-כרס, עשוי בשר חזיר, בין שאר התכונות בהם הוא מצטיין, תכונה מעצבנת אחת: אין כל אפשרות להכניסו לתוך ארצות-הברית, מאחר ושלטונות הבריאות שם אוסרים יבוא של בשר. אולי זה לא נראה לכם כענין חשוב במיוחד, אבל בכל זאת, נמצא מי שחשב אחרת ועשה על נושא זה סרט עלילתי שלם, שצריך להוכיח כי עצם העובדה שהאמריקאים אוסרים הבאת מורטאלדה לארצם היא הוכחה נוספת לאוויליותם, לאבסורד של החוקה שם, להשחתת הדמוקרטיה ועוד כיוצא בזה. במרכז המעשיה הגסטרופוליטית הזאת ניצבת דמותה רבת הרושם והמימדים של סופיה לורן, המגלמת פועלת איטלקיה הבאה לאמריקה כדי להינשא לבחיר ליבה, שלא יכול היה להכניסה לחופה בנאפולי, מאחר והיתה לו שם אשה אחת כבר.

אילווא היה במאי כמו מריו מוניצ'לי ("אנו הגנבים", "המלחמה הגדולה") נוטל לידיו את בעיות המורטאלדה, ותכן שהסרט לא היה עובר את גבולות הקומדיה הטפשית המיועדת בסך הכל לתת הזדמנות למעריצי סופיה להתבונן בקלסתרה, ולהעריך את מיוגה הנאפוליטני הידוע. מוניצ'לי אמנם לא מנע את הטפשות מן הקומדיה, אולם הוא הוסיף

